

[Ove Jensen]

sker at forbedre alt det, som er godt i regeringens genopretningspolitik, foreslår vi en finanslov med et mindre underskud end regeringens forslag.

Betalingsbalancen må ikke belastes, siger statsministeren. Nej, selvfølgelig ikke. Men udtalelsen harmonerer dårligt med det økonomiske sekretariats sidste skøn om, at betalingsbalanceunderskuddet vil stige med flere milliarder kroner i 1984.

Økonomiministeren har udtalt, at en af de væsentligste årsager til det stigende betalingsbalanceunderskud er, at der er gennemført for få besparelser på finansloven både i 1983 og 1984.

Denne vurdering fra økonomiministeren er uden tvivl rigtig, og fremskridtspartiet er enig med økonomiministeren i, at der bør gennemføres større besparelser på finansloven, også for at få løst problemet med det stigende betalingsbalanceunderskud. Og hvis det radikale venstre ikke vil være med til det, påtager de sig hermed ansvaret for, at gældssætningen fortsat løber løbsk.

Skattetrykket må ikke forøges, siger statsministeren. Fremskridtspartiet er helt enig i denne betragtning. Vi ønsker tværtimod skattetrykket lempet ganske betydeligt. Men hvis statsministerens ord om, at skattetrykket ikke må forøges, skal stå til troende, har han herved afskåret sig fra at lave et forlig med socialdemokratiet om finansloven. Socialdemokratiet har jo tydeligt sagt, at deres betingelser for at stemme for finansloven er, at der gennemføres en række udgiftskrævende forslag, som skal finansieres f.eks. ved en forhøjelse af selskabsskatten fra 40 til 50 pct., og hvis regeringen vælger at gå med til denne 25 pct.s skatteforhøjelse for vore virksomheder, vil den begyndende optimisme, der er ude i erhvervslivet, omgående blive afløst af håbløshed og pessimisme. Resultatet vil selv sagt blive, at der ikke er kapital til nye investeringer, og når der investeres mindre, bliver der også skabt færre konkurrencedygtige arbejdspladser. Det vil selv sagt øge arbejdsløsheden, give mindre produktion og eksport, en højere rente og mere gældssætning, altså en forværring af de største samfundsproblemer. Det vil være en katastrofe for den genopretningspolitik, regeringen taler så smukt om, hvis den skal til at føre socialdemokratisk politik.

Det private forbrug må ikke stimuleres, siger statsministeren. Her har statsministeren tilsyneladende glemt noget. Efter fremskridtspartiets opfattelse mangler der to ord i denne sætning. Hvis statsministeren havde sagt: det offentlige og private forbrug må ikke stimuleres, havde vi været mere enige, og hvis vi skulle være helt enige, skal det private forbrug stimuleres på bekostning af det offentlige forbrug, som efter fremskridtspartiets opfattelse er alt for stort.

Sandheden er, at det ikke er det private forbrug, der har ødelagt dansk økonomi. Ifølge Industrirådets cheføkonom, Jørgen Hansen, er det private forbrug kun vokset med 1 pct. i de sidste 5 år, mens det offentlige forbrug samtidig er vokset med 13 pct. Det vil sige, at trods den megen tale om nedskæringer i den offentlige sektor er sandheden den, at det offentlige forbrug er steget markant. Derfor er det det offentlige forbrug, der skal begrænses, ikke det private forbrug.

Til statsministerens bemærkninger om den mere langsigtede politik vil jeg sige følgende:

Fremskridtspartiet har også den opfattelse, at der skal være en målsætning for, hvordan underskuddet på finansloven og betalingsbalancen bringes ud af verden, så vi kan komme i gang med at afdrage gælden, men vi er ikke enige med regeringen i, at der i resten af dette årti stadig væk skal være underskud på statsfinanserne. Hvis det skal tage så mange år at få skaffet balance på statsregnskabet, så vil den indenlandske gæld blive forøget yderligere med et par hundrede milliarder kroner. Det vil medføre så stor en rentebyrde, at det kan true velfærdssamfundet, fordi alle statens indtægter så hovedsagelig skal bruges til rentebetaling. Derfor må opgaven være at få gennemført flere besparelser, således at der hurtigere, end regeringen forudsætter, skabes balance på statsregnskabet.

Men ud over at regeringen vil bruge for mange år på at få bragt orden i økonomien, er der en anden og langt alvorligere usikkerhedsfaktor i regeringens målsætning for de kommende års politik. Denne usikkerhedsfaktor er, at regeringen ikke har et sikkert flertal bag sig. Det skaber usikkerhed ude i erhvervslivet, at man aldrig ved, hvad der pludselig kan blive gennemført af nye indgreb og skatteforhøjelser med f.eks. socialdemokratiet. Det afholder mange virksomheder